

**PILATUS, KRISTUS OG
BARRABAS**

Copyright
by
Martinus åndsvidenskabelige institut

1. KAPITEL

Påskeevangeliet og det moderne menneskes sindelag

Som bekendt er påsken en fest, der holdes til minde om Jesu korsfæstelse og opstandelse, og det er disse begivenheder, der ligger til grund for gudstjenesten i de kristne kirker i påsken verden over. Men påskeevangeliet rummer ligesom alle de andre store bibelske evangelier eller beretninger en langt større og dybere beretning end den historiske.

Påskeevangeliet er ikke blot en fortælling om Jesu korsfæstelse og de andre rent fysiske begivenheder vedrørende Jesu lidelseshistorie, der fandt sted i Palæstina for ca. 1900 år siden. Det er også en symbolisering af det almene, ufærdige kulturmenneskes mentalitet. Hvis evangeliet ikke

i sig selv var en kosmisk analyse, en analyse af evige principper, der er et led i Guds skabelse af mennesket, ville kristusbegivenheden næppe være nået frem til vore dage. Vi ville næppe være kommet til at kende Jesus af Nazareth eller gudemennesket Kristus.

Påskeevangeliet er som nævnt en rent kosmisk analyse af den menneskelige mentalitets udviklingsepoke fra dyr til menneske. Da denne udviklingsepoke er en videnskabelig kendsgerning, og påskeevangeliet er denne kendsgernings første fortolkning, vil dette evangelium i sin dybeste analyse således være udtryk for noget evigt.

Påskeevangeliet er ikke blot en smuk fortælling om et menneske, der ofrede sit liv, for at den virkelige sandhed eller kristendommen kunne fødes eller indpodes i verdenskulturen, den er også en fortælling om almene foreteelser i det moderne kulturmenneskes psyke og væremåde. Så selv om mange tror, at kristusbegivenheden på Golgata aldrig har fundet sted, og at Jesus aldrig har eksisteret, betyder det absolut intet i dag. For netop i det menneskes psyke, som proklamerer denne vantro, eksis-

sterer de tre sindelag, som er påskemysteriets dybeste eller inderste afsløring.

Det menneske, der fornægter påskeevangeliet, bliver således det største bevis for eksistensen af påskemysteriets urokkelige sandhed. Vi vil derfor ikke spille tid med at drøfte, om Jesus af Nazareth har eksisteret eller ikke, men derimod se på de sandheder, påskemysteriet indeholder og åbenbarer.

2. KAPITEL

Tre roller i menneskets psyke

Hvad er det da, vi her bliver vidne til? Vi bliver i højeste grad vidne til, at der i påskebegivenheden fortælles om tre store hovedroller, fordelt på personerne Pilatus, Kristus og Barrabas. Disse tre roller udtrykker tilsammen det almene, moderne kulturmenneskes mentalitet eller psyke.

Pilatusmentaliteten er endnu det overlegne eller herskende sindelag i det mo-

derne kulturmenneske. Barrabas udtrykker det dyriske sindelag i det samme væsen. Nævnte sindelag udgør alle de tankearter, der fører til had og hævn, vold og mord, røveri, løgnagtighed og bagtalelse og dermed til sorg, nød og elendighed.

Kristus derimod udtrykker alle de tankearter, der udgør kærlighed, uselvskhed, glæde ved at tjene andre. Kristussindelaget opløser alt fjendskab med tilgivelse og venskab. Alt hvad der kommer ind under begrebet humanitet eller skabelsen af fred, glæde og velsignelse for alt, hvad man kommer i berøring med, er det samme som kristussindelaget.

Disse tre former for sindelag er til stede i hvert eneste kulturmenneske, der endnu ikke er blevet et færdigudviklet menneske. Hvor megen kristusmentalitet og hvor megen barrabasmentalitet, der gør sig gældende i nævnte kulturmenneske, bestemmes af dets pilatusmentalitet. Denne mentalitet er et sindelag, der delvis er vokset op over barrabassindelaget, men endnu ikke har fået en særlig effektiv kristusmentalitet, selv om det nok i nogen grad sympatiserer med dette sindelag og

gerne vil være med til at straffe og henrette barrabassindelaget.

3. KAPITEL

Pilatusmentaliteten som det herskende sindelag

Ligesom Pilatus eller den romerske statholder i Palæstina blev stillet overfor kristusmentaliteten og barrabasmentaliteten i form af de to personer Kristus og Barrabas, som han skulle dømme imellem, således bliver kulturmennesket mange gange om dagen stillet overfor de to sindelag i dets egen psyke og skal dømme dem imellem. Pilatusmentaliteten udgør dets standardmentalitet, den er det herskende sindelag. Det er dette sindelag, der gør det til dommer over sit eget væsen. Med dette sindelag skal det dømme Barrabas eller Kristus i dets eget væsen til døden. Igenem pilatusmentaliteten har det nok en følelse af, at det er Barrabas og ikke Kri-

stus i dets eget væsen, der må henrettes, men det er ligesom Pilatus, den romerske statholder i Palæstina, bange for folkets mening. Og i mange tilfælde tør det ikke give Kristus i dets eget væsen fri. Det giver Barrabas fri.

Spørgsmålet: „Hvad er sandhed“? - eller „Hvad er den rigtige løsning på livet: kristusmentaliteten eller barrabasmentaliteten“, er endnu noget vaklende i kultur-menneskets pilatussindelag, akkurat ligesom det var i den romerske landshøvdinges psyke. Han vidste, at romerne havde deres særlige opfattelse af sandheden, han så, at det jødiske præsteskab og de skriftkloge havde en anden særlig opfattelse. Og nu stod han overfor Kristus, der også påberåbte sig at være ét med selve sandheden. Derfor var det berømte spørgsmål til Jesus: „Hvad er sandhed“ heller ikke noget virkeligt spørgsmål fra landshøvdingens side, men snarere et udtryk for en slags ironi, affødt af den tvivl, som han nødvendigvis måtte nære til alle disse højst forskellige opfattelser af den samme sandhed, som han var vidne til.

Men han så godt, at de jødiske skrift-

kloges og præsters forfølgelse af Jesus mere dikteredes af intolerance end af virkelig kærlighed til sandheden, og at det således i virkeligheden slet ikke var sandheden, det drejede sig om. Det drejede sig derimod om at få denne konkurrent til folkets gunst skaffet af vejen. Hvis han skulle have lov til at leve, ville hans åndelige lys hurtigt komme til at overstråle præsternes og de gamle traditioners åndelige lys. De skjulte ufuldkommenheder og mangler, der var i dette sidstnævnte lys, ville blive alt for åbenlyse. Folket ville hurtigt gå med Jesus og acceptere det nye lys, hvorved præsterne ville tabe deres autoritet og magt og dermed deres gode levevej. Det var derfor, at de, medens de endnu havde position og magt over folket, ved falsknerier og løgnehistorier opildnede folkehoben til at forlange røveren Barrabas fri i stedet for Kristus. Denne frigivelse af røveren kunne jo aldrig komme til at betyde nogen fare for præsternes position og levevej. Og da det så åbenlyst her er synligt, at det netop var den, det drejede sig om at bevare, ganske uafhængigt af hvad der var sandhed og ret, forstår man her, hvorfor præ-

sterne og de skriftkloge så ivrigt og med lave og urene midler kæmpede for at få røvereren fri og den uskyldige mand henrettet.

4. KAPITEL

Pilatus' gode vilje

Pilatus så udmærket denne deres indstilling. Han gjorde derfor alt, hvad han kunne for at få præsteskabet til at se anderledes på tingene. Han råbte til masserne: „Jeg finder ingen skyld hos dette menneske”. Men da blev folket med præsterne i spidsen truende og råbte atter: „Giv os Barrabas fri”. Så søgte Pilatus at vække folkets medynk med Jesus. Han lod ham hudstryge eller lemlæste og førte derefter denne blodige og næsten halvt ihjelslåede unge mand frem for folket og sagde: „Se dette menneske”.

Men der var ingen medynk at hente hos denne af præsterne forblindede og vildledte folkemasse. De skreg endnu mere hidsigt

end før, at de ønskede Barrabas frigivet og Jesus henrettet. Og præsterne så sig foranlediget til at true Pilatus og råbte: „Hvis du ikke giver os Barrabas fri og henretter denne oprører, der kalder sig „Jødernes konge“, er du ikke kejserens ven. Vi har kun en konge, og det er kejseren i Rom. Vi bliver da nødt til at klage over dig på allerhøjeste sted”. Nu blev Pilatus bange. Der havde før været klaget over ham hos kejseren. Han så nu sig selv i fare og sin stilling truet. Og så gav han Barrabas fri og dømte Jesus til henrettelse, udelukkende for at redde sit eget skind. Og mange, mange mennesker føler sig den dag i dag forarget på Pilatus. Men i virkeligheden er han hverken værre eller bedre end alle andre ufærdige kulturmennesker. Hans handling måde viser os selve det almene kulturmenneskes mentalitet - ikke blot i Palæstina for ca. 1900 år siden - men også det almene kulturmenneskes væremåde af i dag her midt i det tyvende århundredes moderne videnskabelige verden.

Det moderne ufærdige kulturmenneske af i dag er lige så vaklende med hensyn til at dømme barrabasmentaliteten og kristus-

mentaliteten imellem i dets eget sindelag. Og denne vaklende pilatusmentalitet vil blive ved med at eksistere, så længe der endnu er et menneske tilbage på jorden, der ikke er færdigudviklet eller er blevet til „mennesket i Guds billede” .

5. KAPITEL

Kompromisløsninger

Alle mennesker indenfor den i dag herskende verdenskultur er hver især mange gange om dagen stillet i nøjagtig den samme situation som Pilatus. De skal tage stilling til det eller det. De skal træffe beslutninger i den ene eller den anden retning. Og ikke én eneste af disse beslutninger kan være udenfor princippet „Barra-bas” eller „Kristus”. De skal i de givne situationer give enten barrabassindelaget eller kristussindelaget fri. Og vi ser også her, hvorledes de søger at danne et kompromis. De ved egentlig godt, at de burde

give kristussindelaget fri, men så kan denne frigivelse eventuelt komme til at berøre deres position og gode omdømme, ja måske være farlig for deres økonomi eller livsstilling. Og så bliver man bange ligesom Pilatus og giver barrabassindelaget fri og fængsler og henretter kristusmentaliteten i sig selv.

6. KAPITEL

Angsten for „de andres” mening

Der findes også en del mennesker, der sympatiserer stærkt med kristusbevidstheden og egentlig gerne lytter til visdom, studerer bøger og blade, der uden om de autoriserede skrifter og publikationer udtrykker eller omtaler livets store sandheder. Men selv om disse nye publikationer tiltaler dem mere end de autoriserede, som de føler er meget forældede og derfor meget mangelfulde i deres fremstilling, så har disse mennesker det til fælles med

Nikodemus, at de ligesom han kun kommer til Jesus om natten. Dette vil altså her sige, at de tør ikke åbenlyst vedgå sig, at de i livsopfattelse afviger fra flokkens eller flertallets religion eller livsopfattelse. De dyrker derfor i smug eller hemmelighed denne deres nye interessesfære. De hylder dens ophav i det skjulte, men åbenlyst eller overfor offentligheden lader de som om, de slet ikke kender noget til dette væsen eller dets forkyndelse. Og den væremåde, der anvises i den ny visdom eller vejledning, og som de allerede har begyndt at praktisere i hjemmet eller i det skjulte, den svigter de altså helt, når de bevæger sig iblandt fremmede.

Der er f. eks. mennesker, der i hjemmet er vegetarer og her kun nyder vegetabilsk føde og allerhelst kun vil leve i denne ernæringsform, men de tør absolut ikke vedgå sig denne i deres vante omgangskreds. Derfor fornægter de vegetarismen, når de er til middagsselskab ude. Og ligeledes når de selv giver middagsselskab i deres eget hjem, da er det også de animalske retter, der er de primære i festmåltidet. De giver altså her barrabassindelaget

i deres eget væsen fri, men fængsler og henretter en del af kristussindelaget, rent bortset fra det bedrageri, de begår overfor deres omgangskreds. De opretholder deres forbindelse med denne på et falsk grundlag. Med denne deres falske væremåde foregøgl de overfor deres omgangs- eller vennekreds, at de deler dens livsopfattelse og væremåde.

7. KAPITEL

Nikodemus- og Pilatusmentalitet

Grunden hertil er altså udelukkende den, at de er bange for at miste den gode position, de har i deres omgangskreds. De er bange for, at de her skal komme ud for en nedsettende opfattelse af deres væremåde, hvis de giver Kristus og ikke Barrabas fri, hvilket her altså vil sige, fornægter den animalske føde til fordel for den vegetariske. Og den ellers så interesserede og skikkelige Nikodemus bliver her til en Pilatus.

Men det er ikke blot med hensyn til den vegetariske føde, at man giver Barrabas fri og henretter kristussindelaget i sig selv. Hvem af disse mennesker tør vedgå overfor vennekredsen, at de tror på reinkarnationen og de ændringer i livsopfattelse og væremåde, denne tro fører med sig? Løber man ikke også her den risiko at blive stemplet som tåbelig, som fanatiker eller som en original, hvilket her vil sige, et menneske, der er lidt til en side, hvis man åbenlyst vedgår sig ovennævnte erkendelse?

Man er således bange for at blive ringeagtet, man er bange for at miste sine venner, man er bange for flokkens eller den såkaldte „offentlige” mening. Og på grund af denne frygt for at gå imod flokkens eller hobens mening, der så at sige altid udløser sig i råbet „Giv os Barrabas fri”, lader man sig forlede til at henrette eller lemlæste kristussindelaget i en selv, medens man giver Barrabas, hvilket altså vil sige røveren eller morderen i vort eget væsen fri. Og det gode, vi i mange situationer i virkeligheden gerne ville gøre, det gør vi ikke, medens det onde, vi ligeledes i virkeligheden ikke ville gøre, det gør vi. Man spiser

kød, man går med til våbenmæssigt forsvar, stemmer på militære foranstaltninger, bliver frihedskæmpere og i givne situationer sabotører, undergrundsmænd og snigmordere, går med til at stemme på indførelse af dødsstraf og andre dræbende og nedbrydende foranstaltninger, skønt man er døbt og dermed højtideligt indviet til et liv i hans navn, der udtalte: „Stik dit sværd i skeden, thi hver den, der ombringer ved sværd, skal selv omkomme ved sværd”.

8. KAPITEL

Den moderne Pilatus' alvorlige situation

Barrabassindelaget bliver ikke blot frigivet, men bliver endog undertiden her højtideligt æret, dekoreret, ligesom det bliver lovsunget i digte, film og romaner. Det kan ikke bebrejdes nogen. Denne handlemåde sker, fordi man tror, det er den eneste sande og retfærdige udvej for redning

af ens eget liv, position og ære. Når man ikke ved bedre, kan man jo ikke handle anderledes. Den viden, man ikke har, kan man ikke handle efter. Og det var i kraft heraf, at Kristus på korset bad for sine bødler og sagde: „Fader, forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gøre”.

Det almene kulturmenneske er således ikke nået så langt frem i udviklingen, at det kan give Kristus fri i situationer, hvor denne frigivelse ville volde det selv gene eller ubehageligheder, ja, koste det livet. Her bliver det ligesom Pilatus en uretfærdig dommer og giver røveren eller morderen i sig selv fri, men fængsler og henretter i større eller mindre grad kristusvæsenet i dets egen mentalitet og væremåde.

En større fiasko og skæbnemæssig ulykke kan det moderne kulturmenneske ikke udløse over sig selv. Det kan ligesom Pilatus redde sin fysiske position og sit velvære i øjeblikket, vaske sine hænder og give de andre skylden, men dette forandrer ikke situationens kosmiske alvor for denne moderne Pilatus. Den uretfærdige dom, at give røveren eller Barrabas fri i stedet for Kristus i sit eget væsen, kommer en-

gang før eller senere over hans eget hoved. I situationer, hvor man giver Barrabas i sit eget væsen fri, er man jo Barrabas og dermed i større eller mindre grad en forfølger af sin næste, ligesom man i situationer, hvor man giver Kristus i sit eget indre fri, er en Kristus. Pilatussindelaget eller dette, at være et moderne kulturmenneske, er således ikke den højeste lykke eller slutfacittet i Guds plan eller hensigt med mennesket. Man er netop ført frem til at blive et pilatusmenneske, hvilket vil sige det samme som, at man er blevet ført frem til at være en dommer, der skal dømme Kristus og Barrabas imellem, for at man derved kan komme til at opleve, hvad det vil sige at dømme uretfærdigt; hvad det vil sige at give Barrabas fri i stedet for Kristus i sit eget væsen.

9. KAPITEL

Kristusmentalitetens frigivelse fører til „korsfæstelse”, men også til „opstandelse”

Tvivler man på kristusmentaliteten i sit eget indre og tror, at man kun kan redde sig ved at give røveren eller Barrabas fri, fordi man eventuelt i øjeblikket er heldig ved denne væremåde, da behøver man kun at se på verdenskulturen, der jo er et produkt af Pilatusmenneskets mentalitet. Er det ikke her almengældende at give Barrabas fri? At anvende vold og magt, at skabe atom- og brintbomber, ved hvis hjælp man kan udslette millioner af medmennesker i sekundet. at tjene formuer på andre menneskers arbejde, sved og tårer, ruin og nedværdigelse, har intet med frigivelse af den kristusmentalitet at gøre, der prægede ham, der fødtes som jordens fattigste menneske i en stald i Betlehem og lagdes i en krybbe, og som da han blev voksen udtalte: „Saligt er det at give hellere end at tage” - „Elsker eders fjender, velsigner dem, som forbande eder, gør dem godt, som hader

eder, og beder for dem, som krænke eder og forfølge eder . . . ”, og som bad for sine fjender: „Fader forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gøre”. Den der ikke giver denne Kristus fri i sit eget sindelag, giver Barrabas fri. Han bliver i en sådan situation i større eller mindre grad en Barrabas, en dødbringende og ulykkesbefordrende faktor for sin næste.

Det er rigtigt, at kristusfrigivelsen i sit eget sindelag i første omgang fører til korsfæstelse, men efter denne korsfæstelse kommer der uundgåeligt en opstandelses morgen. Den der hele tiden giver kristussindelaget fri i sin egen bevidsthed og væremåde, bliver udrenset for de lavere, dyriske vibrationer, der er en total hindring for opnåelsen af at blive ét med Gud, opnåelsen af kosmisk bevidsthed. Findes der da en sådan bevidsthed? Ja, en sådan bevidsthed vil efterhånden blive en levende kendsgerning for alle mennesker på jorden, alt eftersom deres udvikling skrider frem.

10. KAPITEL

„Opstandelsen” eller „den store fødsel”

At blive ét med Gud er det samme som at blive overskygget af eller blive fyldt med det, Bibelen udtrykker som „Den hellige Ånd”. Den hellige ånd er igen det samme som Guds bevidsthed, Guds viden om universet. Guds viden om de levende væseners evige liv, Guds udfoldelse af kærligheden, der er universets grundtone, og i hvilken al skabelse finder sted. Det menneske, der efterhånden i sin daglige tilværelse har trænet sig op til at give Kristus i stedet for Barrabas fri i sin væremådes vanskelige situationer, det kan, som før nævnt, ganske rigtigt tabe i første omgang og i værste tilfælde dø på sit kors, men denne død er nøglen til opstandelsen fra de dødes område. Guds bevidsthed træder ind i dette menneskes hjerne og hjerte, kød og blod. Og dets lysende væremådes stråleglans sprænger gravens klippeblokke. Og i dette funklende strålevæld opstår den sejrrige gudesøn for sine bødler, der overfor dette guddomme-

lige lys må segne til jorden. Og gennem rummet lyder den opstandne gudesøns røst: „Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve, om han end dør”. Det er den store fødsel, der lader mennesket fremstå i „Guds billede”. Det er påskemysteriets inderste afsløring.

INDHOLD

PILATUS, KRISTUS OG BARRABAS

1. kap.	Påskeevangeliet og det moderne menneskes sindelag	25
2. "	Tre roller i menneskets psyke	27
3. "	Pilatusmentaliteten som det herskende sindelag	29
4. "	Pilatus' gode vilje	32
5. "	Kompromisløsninger	34
6. "	Angsten for „de andres” mening	35
7. "	Nikodemus- og Pilatusmentalitet	37
8. "	Den moderne Pilatus' alvorlige situation	39
9. "	Kristusmentalitetens frigivelse fører til „korsfæstelse”, men også til „opstandelse”	42
10. "	„Opstandelsen” eller „den store fødsel”	44